

در «شبکه مخفی زنان» همه چیز را دست می‌اندازیم

گفت‌وگو با افشین هاشمی،
کارگردان مجموعه «شبکه مخفی زنان»

سید آریا قریشی

«شبکه مخفی زنان» نگاه شوخ‌وشنگ و غیرمنتظره‌ای به مقوله تاریخ دارد. در حالی که خیلی وقت‌ها فیلم‌ها و سریال‌های تاریخی ایرانی از منظر میزان موفقیت در بازنمایی لحن و جزئیات دوره تاریخی مورد بحث ارزیابی می‌شوند، افشین هاشمی در اولین اثرش در شبکه نمایش خانگی این معیارها را زیر پا می‌گذارد. از این جنبه، «شبکه مخفی زنان» یک نمونه جالب و قابل بررسی محسوب می‌شود. به همین دلیل گفت‌وگو با «افشین هاشمی» که با بحث در مورد خود سریال و نحوه طراحی داستان آغاز شد با مباحثی عمومی‌تر ادامه یافت: از معیارهای مورد توجه برای خلق یک اثر تاریخی تا مبحث مهمی به‌اسم «تئاتری بودن» که خیلی وقت‌ها به‌عنوان نقطه ضعف آثار سینمایی و تلویزیونی مورد بحث قرار می‌گیرد و البته هاشمی نگاه متفاوتی به این مقوله داشت.

اساس آن طرح ۲۰ صفحه‌ای پیش رفتیم بلکه این جوری می‌شد که محسن ایده‌هایی را که داشت ارائه می‌داد و آقای رحمانیان بر اساس آن ایده‌ها، قسمت‌ها را می‌نوشت. از جایی به بعد محسن نمی‌توانست حضور داشته باشد چون درگیر نمایش فیلمش در جشنواره فجر شد و از جایی به بعد از ما فاصله گرفت. از آن به بعد، مسئولیت پیوند دادن این ایده‌ها تا پایان کار با خودم بود. به‌فراخور آن، اگر لازم بود بعضی از صحنه‌ها را هم خودم می‌نوشتم.

پس در طراحی ایده‌های کلی داستان نقشی نداشتید؟

چرا دیگر. ما تا حدود قسمت ۶ بر اساس همان نظم طرح محسن پیش رفتیم. از آن به بعد ایده‌ها بودند که مطرح می‌شدند.

آن‌طور که در فهرست عوامل «شبکه مخفی زنان» آمده، فیلمنامه این کار را محمدرحمانیان بر اساس طرحی از محسن قرایی نوشته. آیا شما در طراحی قصه و شخصیت‌ها یا در مرحله گسترش داستان مشارکتی داشتید؟

ماجرای این قرار بود که محسن قرایی و همکارشان محمد داودی طرحی ۲۰ صفحه‌ای ارائه دادند. البته ظاهراً طرح برای محسن بود و محمد داودی قرار بود در نوشتن همکاری کند که همان ابتدای راه جدا شد. در ابتدا قرار بود آقای رحمانیان فقط دیالوگ‌نویسی را انجام دهند. ولی وقتی ایشان قسمت اول را ارائه دادند، آن‌قدر پرداخت خوبی داشتند که دیگر لزوماً بر